

EEN HELE ONDERNEMING!

KAT FRENCH

Een hele onderneming

Vertaling Titia van Schaik

HarperCollins

© 2013 Kat French
Oorspronkelijke titel: *Undertaking love*
Vertaling: Titia van Schaik
Omslagontwerp: Wannas Daemen
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann B.V., Zutphen

ISBN 978 94 027 2080 8
NUR 302
Eerste druk februari 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Marla tuurde door het raam van het kantoor op de eerste verdieping naar haar nieuwe burens en probeerde ondertussen op het bureau achter zich op de tast haar bril te vinden. ‘Allemachtig, Emily... Emily, snel!’

‘Waar is de brand?’ Emily verscheen in de deuropening, nog nadjgend van de spurt door de gang en over de steile, gammele trap van de trouwkapel.

‘Het is nog veel erger. Moet je dat zien!’

Emily ging naast Marla staan. Zo stonden beide vrouwen zij aan zij in gedeelde, zwijgende afschuwnaar buiten te kijken. Twee nerveus ogende werklui stonden, balancerend op ladders, een stel gloednieuwe reclameborden tegen de gevel te schroeven, terwijl een enorme kerel met een kale kop vanaf de overkant van de straat instructies stond te schreeuwen. Hij was als een bezeten windmolen met zijn armen aan het zwaaien, waardoor zijn behaarde bierbuik telkens even onder de rand uit piepte van een T-shirt met theevlekken dat al minstens tien jaar geen strijkijzer meer had gezien.

Marla schoof haar bril terug op haar neus en zette het raam een stukje open om beter te kunnen horen wat er gezegd werd. Niet dat

dat nodig was, want de kale man stond bijkans de longen uit zijn Ierse lijf te schreeuwen.

‘Nog iets hoger. Nee, niet zoveel!’ Hij wipte van de ene voet op de andere en greep vertwijfeld naar zijn kale hoofd. ‘Lager! Godsamme, man, zo hangt hij bijna verticaal!’

Marla kneep haar ogen samen om de pasgeschilderde borden beter te kunnen lezen, en draaide zich toen om, met haar handen geschrokken tegen haar rode wangen gedrukt. Dit moest een grap zijn. Had iemand soms dat televisieprogramma gebeld waarin ze je met je ergste nachtmerrie confronteerden en dan verwachtten dat je erom zou moeten lachen zodra ze onthulden dat het een grote grap was?

‘Eh... dat lijkt niet erg op een cupcakebakkerij...’ zei Emily aarzelend.

‘Je meent het.’

‘Het lijkt me een uitvaartonderneming, zo te zien.’

Marla deed haar ogen dicht toen Emily haar grootste angst verwoordde. Haar hart fladderde tegen haar ribbenkast als een gekooide vogel die wil ontsnappen, en ze drukte haar hand ertegenaan in een poging het wat tot bedaren te brengen.

‘Cupcakes. Het zouden cupcakes worden, Emily. Geen dode mensen.’

Emily trok een gezicht. ‘Zou het een vergissing zijn?’

Marla's hoofd liep om van de implicaties die de komst van haar nieuwe burens kon hebben. De voordelen kon ze er niet direct van inzien. Trouwlimo's die met lijkwagens concurreerden om een parkeerplek. Bruidjes die tegen weduwen botsten. Grafkransen in plaats van bruidsboeketten. En hoeveel gelukkige bruidsparen zouden het risico willen nemen dat er op de foto's van hun trouwreportage tot in de eeuwigheid snikkende nabestaanden op de achtergrond te zien zouden zijn?

‘Als het geen vergissing is, zijn we geruïneerd,’ zei ze zuchtend.

Marla had zich de afgelopen drie jaar uit de naad gewerkt om een

succes te maken van haar Beckleberry Little White Wedding Chapel, en bij de gedachte dat het allemaal zomaar afgelopen kon zijn, brak het koude zweet haar uit. Niet alleen van angst, maar ook van woede.

‘Ik ga erheen.’

‘Neem me niet kwalijk! Eh... Hallo!’

Marla marcheerde af op de Bierbuik, die eindelijk zijn goedkeuring had gegeven aan de plaats waar de werklui het bord wilden ophangen.

‘Hebt u hier de leiding?’

De man trok rimpels in zijn dikke neus en haalde onverschillig een schouder op voordat hij de mok met thee pakte die hij op de smalle vensterbank had geparkeerd.

‘Dat zou zomaar kunnen, pop. Hangt er maar net van af wie dat wil weten.’

‘Ik ben Marla Jacobs – van de trouwkapel? U weet wel, díé trouwkapel.’ Ze priemde met haar vinger in de richting van haar geliefde bedrijf. ‘Die trouwkapel dáár.’

‘Ach ja. De nieuwe bureu.’ Hij wierp een blik op haar lege handen. ‘Je kwam dus geen suiker lenen?’

Ze kneep haar ogen samen. Maakte hij een geintje?

‘Wáár is de cupcakebakkerij?’ informeerde ze, elk woord nadrukkelijk uitsprekend.

Zijn borstelige wenkbrauwen trokken samen toen hij haar bestudeerde. Toen haalde hij zijn schouders op. ‘Dat moet je niet aan mij vragen, meid. Ik ben hier pas vijf minuten.’

Of hij was bezig haar grandioos in het ootje te nemen of hij was volslagen maf. Misschien wel allebei.

‘Nee, nee, nee... Mr.?’

Geïrriteerd wachtte ze tot hij zijn naam zou zeggen. De grijns op zijn gezicht vertelde haar dat hij dat donders goed wist, maar kennelijk was hij niet van plan haar tegemoet te komen. Ze verbeet zich

en probeerde zijn onbeleefdheid te negeren, al was dat best moeilijk.

‘Hoor eens, er is vast en zeker sprake van een misverstand.’ Ze toverde een glimlach tevoorschijn, al had ze het liefst die grijns van zijn gezicht willen meppen. ‘Dit pand...’ Ze gebaarde met een arm naar het pand dat inmiddels op zijn aanwijzingen was voorzien van gloednieuwe reclameborden. ‘Dit pand is verkocht aan een cupcakebakkerij. U weet wel... waar ze gebak maken. Cupcakes? Voor verjaardagen. En trouwfeesten. En allerlei andere vrolijke gelegenheden.’ Ze legde bewust extra nadruk op het woord vrolijk, in de hoop dat hij eindelijk zou snappen wat het probleem was. Zijn gezicht verraadde echter dat dat ijdele hoop was. Misschien dat diplomatie toch wat overgewaardeerd werd.

‘Blijde gebeurtenissen. Geen droevige. En zeker niet iets waar dode mensen aan te pas komen,’ beet ze hem toe, terwijl ze haar tot vuisten gebalde handen op haar heupen plantte.

Er leek iets bij de man te gaan dagen. Of stond hij haar soms doodleuk uit te lachen? De priemende blik in zijn varkensoogjes gleed langzaam over haar heen, van haar torenhoge paarse Louboutins tot aan haar roodbruine krullen.

‘Hoor eens, Rooie, ik weet van niks, oké? Vraag het liever aan Gabriel. Die komt morgen. Hij is de orgeldraaier, en ik ben het aapje maar.’

Hij deed een nogal woeste poging tot iets wat waarschijnlijk een imitatie van een aap moest voorstellen, nam toen slurpend een slok van zijn thee en pakte een halve rol chocoladebiscuits.

Marla moest echt vechten tegen de aandrang de koekjes uit zijn hand te rukken, ze op de grond te smijten en te vermalen onder haar schoen terwijl ze haar ogen opsloeg en een diepe zucht onderdrukte. Bierbuik. Apenkop. Walgelijke Pad. Wie deze man ook was, het had geen zin de conversatie met hem voort te zetten.

‘Prima.’ Ze snoof en rechtte haar rug. ‘Goed, zeg dan maar tegen die Gabriel dat hij morgenochtend meteen een bezoekje van mij

kan verwachten. En het is maar dat je het weet, maar we zitten echt niet op een orgeldraaier te wachten. We hebben namelijk al een uitstekende organist hier in het dorp.’

Bierbuik knikte en frunnikte aan een pluk haar die er niet zat. ‘Ik zal het doorgeven. Maar weet je...’ Hij knikte met een brede grijns die niet geheel vrij was van koekkrumels in de richting van de etalage. ‘Het is zo gek nog niet om ons als burens te hebben. We zijn héél stil.’

Ze wierp hem een vernietigende blik toe en liep met grote passen terug naar de kapel. Emily, die had staan toekijken vanuit de gemetselde portiek, drukte zich plat tegen de muur om haar vriendin te laten passeren. Eenmaal binnen liet Marla zich vallen op de dichtstbijzijnde houten stoel en wreef woest over haar slapen.

‘Dit kan gewoon niet waar zijn, Em. Het zou ons einde kunnen betekenen als zij hiernaast zitten. Of nee, het is ons einde.’

Emily ging aan de andere kant van het middenpad zitten. Met een ongerust gezicht draaide ze aan de ringen om haar slanke ringvinger. Ze kon niet één zinnig argument bedenken om Marla tegen te spreken – slechter dan met een rouwcentrum als directe burens kon je het als trouwlocatie niet treffen. Ze greep wanhopig de enige strohalm vast die ze nog zag. ‘Misschien dat die Gabriel morgen wat redelijker is.’

Marla snoof. ‘Zou je denken? Als hij ook maar iets op zijn beulsknecht lijkt, dan betwijfel ik dat.’ Haar hart deed pijn, alsof iemand het had vastgepakt en erin had geknepen. De kapel was niet alleen haar broodwinning; het was haar álles. Ze mocht dan niet geloven in een huwelijk voor zichzelf, ze geloofde er wel degelijk in voor anderen, vooral voor degenen die haar bijzondere trouwlocatie in Amerikaanse stijl hadden uitgekozen voor de grote dag.

Haar hele ziel en zaligheid had ze in het bedrijf gestopt vanaf het moment dat ze de leegstaande kleine kapel had gezien. Ze was abrupt blijven staan toen ze het bordje ‘Te Koop’ had zien staan, en ze was er op slag van overtuigd geweest dat Beckleberry de ge-

droomde plaats was voor haar bedrijf en haar grote nieuwe start. Dat was ook steeds zo geweest, tot vandaag tenminste.

Het bleek bovendien de perfecte afleiding te zijn voor haar eigen totaal overhoop gehaalde liefdesleven. Marla was te veel zakenvrouw om haar privéleven een beletsel te laten vormen voor het veranderen van het leegstaande gebouwtje in een van de meest gewilde trouwlocaties van heel Groot-Brittannië. Ze wierp een blik op de klok. Halfeen. Goddank, het mocht. 'Ik moet een borrel hebben. Bewaart Dora nog steeds brandy in de keukenla?'

Emily knikte, waarna ze opstond en een hand uitstak. 'Kom mee. Dan maak ik koffie met een neut erbij en dan kunnen we ons bera- den over een plan.'

Ze veerden gelijktijdig op toen de achterdeur van de kapel met nogal wat kabaal openging.

'Hoorde ik iemand iets over een plan zeggen? Fantastisch! Wat voor plan? Voor wanneer? Ik wil er álles over weten.'

Jonny's voor West-End gemaakte theaterstem schalde door de kapel, terwijl hij de riem losmaakte van Bluey, Marla's onhandig grote, maar aanbiddelijke Deense dog.

In een zwart hemd dat zich liefdevol spande om elke volmaakt gevormde buikspier leek Jonny op en top het ultieme homoseksue- le theaterdier dat hij was – in hun afgelegen hoekje van Shropshire tenminste. Verder was hij de beste ceremoniemeester en creatief di- recteur die Marla zich maar had kunnen wensen. Vanaf het mo- ment dat hij zich, gekleed in Elviskostuum, bij haar had gemeld voor zijn sollicitatiegesprek, had ze geweten dat hij geknipt was voor de baan. Ze had echter nooit kunnen denken dat hij daarnaast ook een van haar beste vrienden zou worden. Ze vulden elkaar per- fect aan; zij was dol op hem vanwege zijn uitbundigheid en joie de vivre, terwijl hij haar onderkoelde gevoel voor humor en haar door- zettingsvermogen bewonderde.

Toen Marla Jonny de baan had aangeboden, was hij met zijn hele hebben en houden verhuisd van Brighton naar het slaperige

Beckleberry, een spoor van gebroken harten en lege karaokeplekken achterlatend. Eigenlijk was hij juist aan die verandering toe geweest omdat hij een fase van zijn leven had bereikt waarin hij het wel had gezien met al die losse contacten en behoefte begon te krijgen aan een relatie met iets meer inhoud en diepgang...

Emily besloot voor het shockeffect te gaan en voerde Jonny mee naar het raam, zodat hij met eigen ogen de omvang van hun probleem kon zien.

‘Een plan om dat stel grapjassen weg te krijgen,’ fluisterde ze, terwijl ze zijn gespierde arm zo stevig vastpakte dat haar knokkels wit afstaken tegen zijn huid.

Jonny hapte vol afschuw naar adem terwijl hij naar de sombere gevelborden van de nieuwe burens keek. Ondertussen liep Bluey naar zijn geliefde baasje toe. Marla liet haar hoofd op zijn kop rusten terwijl ze teruggeliep van tien naar een, wachtend op de onvermijdelijke uitbarsting. Jonny was zo voorspelbaar als maar kon en hij was bepaald niet vies van een lekkere rel.

‘Een *fucking* begrafenisonderneming? Pal naast ons? Eh... hallo?’ Hij knipte met zijn vingers in de lucht in divastijl. ‘Dat dacht ik toch niet!’

Marla zuchtte toen hij naar de deur beende. Hoe graag ze Jonny ook had willen loslaten op Bierbuik, dat zou de situatie waarschijnlijk alleen maar erger maken.

‘Wacht maar even. Dat heb ik al geprobeerd. Morgen komt er pas iemand die de leiding heeft.’

‘Hm.’ Jonny’s brede schouders gingen wat naar beneden. ‘Nou, daar gaat die persoon dan spijt van krijgen, want ik ben van plan hem met mijn blote handen te wurgen.’ Hij maakte een draaiende beweging met zijn handen terwijl hij zijn wenkbrauwen hoog optrok.

Marla rechtte haar rug en plakte een vastberaden glimlach op haar gezicht. Zij was hier de baas, en haar troepen moesten zich vermennen. ‘Kop op, jongens. Eerst maar eens een kop thee en dan zien we wel verder.’

Als het echt zwaar weer werd, bood thee altijd uitkomst. Ze mocht dan in Amerika zijn opgegroeid, maar na bijna tien jaar Engeland was theedrinken een traditie die ze met hart en ziel had omarmd. Als het werk het toeliet, maakte de kleine staf van de trouwkapel elke middag tijd vrij om thee te drinken en roddels uit te wisselen. Ze hadden er echt naar uitgekeken om cupcakes aan dat ritueel toe te voegen. Thee met formaldehyde was toch een stuk minder aantrekkelijk...

Gabriel Ryan zette de grommende motor van zijn Kawasaki Z1300 uit, waarna de rust van de vroege ochtend terugkeerde in Beckleberry's High Street. Het trottoir glinsterde nog van de rijp, en toen hij zijn helm afzette, bleef zijn adem in de ijskoude lucht hangen. Een paar seconden bleef hij roerloos zitten en liet de aanblik van de perfect opgehangen borden aan de gevel op zich inwerken.

Gabriel Ryan, uitvaartverzorging. Dat ben ik, dacht hij. Dat is mijn naam daar op de gevel... Tijd om volwassen te worden, Gabe.

Zijn vaders laatste woorden waren in de afgelopen maanden uitgegroeid tot een soort mantra. Als hij ooit de warmte van de goedkeuring van zijn geliefde vader had gevoeld, dan was het nu wel. Hij schopte de standaard van de motor uit en zocht in de zak van zijn versleten motorjack naar de sleutel van de voordeur. Zijn voordeur. Dit was het dan. Dolblij en doodsbang tegelijk tastte hij naar zijn mobiel toen hij die tegen zijn borst voelde trillen. Hij hoefde niet op het schermpje te kijken om te weten wie het was die hem belde.

'Ha, Rory.' Hij stak de sleutel in het slot en draaide hem om.

'Ben je er al, broertje?'

De stem van Gabes oudste broer Rory, die vijfenveertig was, leek hartverscheurend veel op die van hun vader. Nadat die de afgelopen zomer een hartaanval had gehad, had Rory zich opgeworpen als pater familias – een rol die hij heel serieus nam.

‘Zeker. Ik ben er net.’

Gabe wierp een laatste blik op zijn naam terwijl hij onder het bord door naar binnen liep.

‘En?’

Hij keek om zich heen, naar de rommelige verzameling ladders en potten verf die in de ontvangstruimte waren neergezet.

‘En ja, het valt me niet tegen.’

‘Phil Boordril vond het anders een enorme puinhoop.’

Phil Boordril heeft een grote bek, dacht Gabe, maar hij zei het niet hardop omdat hij wist dat Rory het goed bedoelde en ongetwijfeld alles wat hij zei, zou doorgeven aan hun moeder en de drie andere broers. Hij wuifde Rory’s bezorgdheid weg.

‘Dat valt reuze mee. Geen dingen die ik niet zelf kan.’

Dat was trouwens niet gelogen. Liever de grootste puinhoop trotseren dan terug te gaan naar huis en zijn plaats in het familiebedrijf innemen. Hij hield zielsveel van zijn familie, maar na afgelopen zomer kon hij het eenvoudig niet aan om daar te zijn. Zijn vader was nog overal, voor zijn gevoel, en daarom had hij daar moeten vertrekken, om zijn verdriet te verwerken.

‘Hoe is het met ma?’

Rory’s volle lach schalde door de telefoon. ‘Hetzelfde als altijd. Bazig. Bemoeiziek. Maar ze mist je.’

Schuldgevoel knaagde aan zijn hart. ‘Zeg maar tegen haar dat ik straks nog wel bel.’

‘Niet vergeten, oké?’

‘Tuurlijk niet.’

‘En dan nog iets...’

‘Ja?’

‘Succes, broertje.’

Gabe klapte zijn telefoon dicht en legde zijn helm op de grond naast de deur. Sinds de dood van zijn vader was hij van het ene naar het andere uitvaartcentrum gegaan, niet in staat zich ergens te hechten maar ook niet bereid om terug te keren naar Ierland. Zijn

hart mocht dan in Dublin zijn, hij was vast van plan hier in dit nieuwe dorp te aarden.

Het was eigenlijk allemaal een kwestie van toeval geweest. Misschien dat iemand die daarin geloofde het zijn noodlot zou hebben genoemd. Om te beginnen was hij dertig geworden. Zijn familie had dat uiteraard op de gebruikelijke grootse wijze willen vieren in de club in Dublin. Gabe was zich ervan bewust geweest dat ze alles uit de kast zouden halen om hem daar te houden als hij er eenmaal was. Daarom was hij niet ingegaan op hun smeekbedes en had ervoor gekozen om in Engeland te blijven, in Shropshire, bij zijn beste vriend Dan. In het weekend van zijn dertigste verjaardag hadden ze vooral veel gedronken, zoveel zelfs dat ze niet meer op hun benen hadden kunnen staan.

Die feestelijke dronken stemming was radicaal omgeslagen toen Dans levenslustige, sociale grootmoeder plotseling was overleden. Gabes uitvaartverzorgersinstinct had meteen weer de kop opgestoken toen hij zich over Lizzie Robertson heen had gebogen om haar ogen voor de laatste keer te sluiten. Hij had royale borrels ingeschonken voor haar familie en de noodzakelijke telefoontjes gepleegd, waar de rest van de familie te aangeslagen voor was.

Veel later, bij een slaapmutsje rond middernacht, was het pas tot hem doorgedrongen hoe ver weg de dichtstbijzijnde begrafenisondernemers zich bevonden. Dans familie had een paar uur moeten wachten voordat er iemand was gearriveerd uit Shrewsbury, de eerste tamelijk grote plaats in de buurt, op het slaperige Beckleberry na. Dat had dus veel te lang geduurd voor de rouwende familie. Zo was Gabe op het idee gekomen – daar was het zaadje ontkiemd. Een zaadje dat angstwekkend snel groeide, als een magische bonenstaak die hem naar zijn pot goud aan het einde van de regenboog zou brengen.

Alleen heb ik geen pand en dat kan ik me trouwens ook niet permitteren, had hij toen nog gedacht. Dat had hij gedacht tot zijn broers eindelijk beseften dat hij echt niet meer terug zou komen. Ze

hadden hem bij wijze van verjaarscadeau uitgekocht uit het familiebedrijf.

Niettemin was hij spontaan in de lach geschoten toen Dan hem de gegevens had overhandigd van een of ander pand dat net weer op de markt was gezet omdat de cupcakebakkerij die er een optie op had de financiën niet rond kon krijgen. Cúpcakes? Hoe kon een bedrijf in louter cupcakes ooit rendabel zijn? Geen wonder dat de deal was afgetekst. Het pand was waarschijnlijk veel te klein, dacht hij toen nog, maar om Dan een plezier te doen was hij toch even een kijkje gaan nemen. Cupcakes namen nu eenmaal veel minder ruimte in beslag dan dode mensen.

Weer had hij fout gezeten met zijn vermoedens. Hij was niet iemand die geloofde in de voorzienigheid, maar na enig aandringen zou hij vermoedelijk wel hebben toegegeven dat het erop leek dat het hele universum erop had aangestuurd hem deze kans te geven. Hij had het geld én hij had de ervaring. En nu had hij de perfecte locatie gevonden. 'Ga ervoor of ga naar huis.' Dat was Dans verstandige advies geweest boven een biertje in het café in zijn mogelijke nieuwe woonplaats. En omdat naar huis gaan geen optie was, was Gabe in de bonestaak geklommen en had zijn handtekening op het stippelijntje gezet voordat hij zich kon bedenken.

Tijd om volwassen te worden, Gabe.

Hij zocht zich een weg tussen de ladders en her en der verspreid liggende verlengsnoeren door naar het achterste deel van het pand. In de keuken viel zijn oog op het hardgele papiertje dat op de noppenfolie van de net geleverde koelkast was bevestigd.

'Dat Amerikaanse grietje van hiernaast is op oorlogspad. Ik zou maar oppassen, kerel.'

Hij las het briefje tweemaal, maar veel wijzer werd hij daar niet van. Welk Amerikaans grietje? En waarom zou die vrouw in vredesnaam nu al op oorlogspad zijn?

Hij wierp een blik uit het raam, half en half verwachtend iemand te zien aanstormen, maar op dit vroege uur was er nog geen sprake

van wraaklustige types die het op hem hadden voorzien. Nou ja, er zou ongetwijfeld duidelijkheid komen wanneer Phil Boordril straks arriveerde. Laat natuurlijk. Gelukkig maakte de man met zijn renovatietalent zijn onvermogen op het gebied van timemanagement meer dan goed. Hij werkte al meer dan vijfentwintig jaar voor het familiebedrijf in Ierland en kende hun zaken op zijn duimpje. Hij had het geen enkel probleem gevonden om met zijn jongens de Ierse Zee over te steken met de belofte van goede verdiensten en zoveel bier als ze maar konden drinken.

Verlangend naar zijn eerste cafeïneshot van de dag zocht hij tussen de spullen en vond gelukkig de waterkoker achter een berg halfllege pakjes koekjes.

Toen hij even later ging zitten met de dampende mok in zijn handen, zag hij vanuit zijn ooghoeken iets roods langs flitsen. Hij wipte zijn stoel achterover en keek naar het meisje dat ongeduldig iets zocht wat zich op de bodem van de enorme tas bevond die ze op haar knie liet balanceren. Waarom zeulden vrouwen toch altijd van die grote tassen met zich mee? Het haar waaide haar in het gezicht, dikke rode lokken die haar kennelijk ergerden. Bruusk veegde ze ze uit haar gezicht. Eindelijk had ze gevonden wat ze zocht; ze ging rechtop staan en verdween om de hoek van de merkwaardige kleine kapel iets verderop.

Interessant. In gedachten voegde hij het punt 'aantrekkelijke roodharige' toe aan het groeiende lijstje van positieve aspecten van zijn nieuwe werkplek. Hij grinnikte terwijl de cafeïne langzaam zijn werk begon te doen. Phil Boordril had het mis. Het zou een prima dag worden vandaag. Dat voelde hij aan zijn water.

Hoofdstuk 2

Balen, balen en nog eens balen. Gabriel Ryan was een stuk.

‘Verkopen jullie bosjes witte heide aan de deur?’ Marla wist dat ze kribbig klonk, maar kom op, zeg. Wat kon hij anders verwachten wanneer hij onaangekondigd op de stoep stond, helemaal verformfaaid met zulke slaapkamerogen? Deze man mocht dan misschien bepalend zijn voor de toekomst van haar bedrijf, maar op dit moment kon ze zich alleen het hoofd maar breken over de vraag hoe de meest sexy man op aarde in godsnaam begráfenisondernemer kon zijn.

Zijn ravenzwarte haar ging waarschijnlijk krullen als hij het langer liet groeien, maar nu had het net de optimale sexy lengte zonder dat het er al te gothic uitzag. Goed, hij h ad ergens wel iets louche over zich, maar dan op een coole, onweerstaanbare manier, niet als een of andere naar patchouli ruikende rocker die nodig in bad moest.

Hij was echt een spetter. Eeuwig zonde dat hij begrafenisondernemer was. Gatsie. Om nog maar te zwijgen over het feit dat hij de dood voor haar bedrijf kon betekenen. Door die gedachte belandde ze weer met beide benen op de grond. Gabriel Ryan mocht dan een genot voor het oog zijn, in haar ogen betekende hij niets dan problemen.

Terwijl hij losjes tegen de deurpost leunde verscheen er op zijn gezicht een zelfverzekerde grijns toen hij een lege, gebarsten mok omhooghield.

‘Geen heide, maar zou ik misschien een kopje suiker kunnen lenen?’

Hoe afgezaagd kun je zijn? Marla leunde iets naar voren en wierp een blik in de lege mok voordat ze hem weer aankeek. ‘Jij bent zeker Gabriel?’

Hij haalde zijn vrije hand door zijn haren en bombardeerde haar weer met die lome grijns. Een perfect gebit kwam tevoorschijn.

‘Schuldig. Maar iedereen zegt Gabe.’

‘Gabe.’

Zijn naam lag verraderlijk goed op haar lippen. Er liep een rilling over haar rug toen hij haar blik een tel langer vasthield dan nodig. Het was alsof er vanaf dat moment, heel voorzichtig, een onzichtbaar web van wederzijdse aantrekkingskracht tussen hen werd gesponnen.

Marla slikte. Zij was aan zet, maar op de een of andere manier voelde het niet veilig om hem te vragen verder te komen. Het was alsof hij bezig was haar in zijn ban te brengen en op dit moment lukte hem dat aardig. Ze gaf zichzelf een mentale schop en zwaaide de deur wijd open. ‘Kom binnen.’

Hij liep langs haar heen de kapel in, en onwillekeurig snoof ze zijn geur op terwijl ze de deur sloot. Geen spoortje lijkenlucht of patchouli. Wat een opluchting. Hij rook zelfs heel lekker, naar kruidige Citroendouchegel en verse koffie. Ze was dol op koffie. En ook op Citroen...

Ze ging hem voor naar het keukentje aan de achterkant en gebaarde naar een stoel bij de botergele formicatafel. Nadat ze water had opgezet, keek ze hem enigszins sceptisch aan. ‘Had je écht suiker nodig?’

Weer grinnikte hij. Daar moest hij mee ophouden. Het leidde ontzettend af.

‘Niet per se. Maar een kop koffie zou er wel in gaan.’

Ze piekerde er niet over de uitgestoken beschadigde mok van hem aan te nemen. In plaats daarvan haalde ze twee mooie, blauwe kopjes uit de kast en deed er een schep instantkoffie in. Ze moesten praten, en dat kon net zo goed op een beschaafde manier gebeuren, onder het genot van een kop koffie. In elk geval had ze hier het voordeel van een thuiswedstrijd.

‘Suiker?’ Ze hield de suikerpot omhoog.

Lachend schudde hij zijn hoofd. ‘Ik raak dat spul nooit aan.’

Waarom, o waarom moest hij behalve die looks ook nog zo’n geweldige stemgeluid hebben? Zijn lichte Ierse tongval gaf zijn stem een speciale charme, wat hem des te aantrekkelijker maakte.

Ze zette de kopjes op tafel voordat ze plaatsnam op de stoel tegenover hem. ‘Ik ben Marla.’

‘Marla? Wat een bijzondere naam.’

O hemel. Zoals hij dat uitsprak! Hij liet de R door zijn mond rollen, alsof hij er in zijn mond mee speelde en besloot of hij hem al dan niet zou laten lopen.

In een toostend gebaar hief hij zijn kopje omhoog. ‘Op de nieuwe burens.’

Daar was het. Het perfecte bruggetje naar een uiterst gevoelig onderwerp. Ze nipte van haar koffie en keek hem over de rand van haar kopje aan. Opeens wist ze niet meer hoe te beginnen nu het grote moment daar was.

Hij liet zijn kopje zakken en keek haar onbewogen aan. ‘Oké... een vogeltje fluisterde in mijn oor dat je me wilde spreken.’

Ze verslikte zich bijna toen hij Bierbuik omschreef als ‘een vogeltje’, maar hij leek de boodschap in elk geval te hebben doorgegeven. Nu kon ze het gevreesde gesprek onmogelijk nog langer uitstellen.

‘Goed. Het is allemaal nogal vervelend, dus kan ik het maar beter ronduit zeggen. Ik ben bang dat je ergens anders naartoe moet met je bedrijf.’

Ze liet haar adem ontsnappen en zag zijn wenkbrauwen een

stukje omhooggaan. Hij knikte en nam een lange, nadenkende slok van zijn koffie. 'Ik weet dat mijn bedrijf mensen soms een wat ongemakkelijk gevoel geeft, maar je hoeft je geen zorgen te maken. Ik zal erop toezien dat we je geen overlast bezorgen.'

Dacht hij werkelijk dat daarmee de kous af was? Dat zijn bedrijf haar een ongemakkelijk gevoel gaf? Helaas koos hij dat moment uit om weer naar haar te lachen, wat haar tijdelijk beroofde van haar spraakvermogen.

'Luister. Ik beloof dat je echt niet de hele tijd overledenen of doodskisten zult zien. Op mijn erewoord.'

Hij probeerde het weg te wuiven. De noodzaak om de situatie te verduidelijken brandde in haar binnenste tot ze eindelijk haar spraakvermogen terug had.

'Gabe, ik geloof dat je het niet begrijpt. Dít,' ze gebaarde met een weids gebaar om zich heen, 'dít is een trouwkapel. Een plek voor blije mensen.'

Er kroop enige bezorgdheid in zijn donkere ogen, maar hij hield zijn mond en liet haar uitpraten.

'Een plek waar mensen bij elkaar komen om de liefde en het leven te vieren, waar ze de mooiste dag van hun leven willen beleven. Snap je?'

Hij knikte, en heel even wekte hij de indruk dat hij het ook echt begreep. Misschien was dan toch niet alles verloren. Onder de tafel kruiste ze haar vingers en wachtte af.

'Oké'

Oké? Zelfs in haar stoutste dromen had ze nooit verwacht dat het zó gemakkelijk zou gaan.

'Oké. Ik begrijp dat onze bedrijven sterk van elkaar verschillen, maar ik ga ervan uit dat we vast wel een oplossing kunnen vinden. Kwestie van geven en nemen.'

Verdomme. Of hij had niet geluisterd of hij draaide met opzet om de hete brij heen.

'Geven en nemen? Geven en nemen?' Ze hoorde dat haar stem

oversloeg, maar het lukte haar gewoon niet om kalm te blijven klinken. ‘Gabe, mensen gaan mijn trouwkapel echt niet boeken als ze verderop in de straat een lijkwagen zien staan of als ze een groep jammerende mensen voor de deur zien staan.’

Gabe fronste zijn wenkbrauwen bij het horen van haar harde woorden. Hij zag ook dat er roze vlekken op haar wangen waren verschenen.

‘Sorry, dat klonk vast heel harteloos en dat ben ik niet, echt waar niet, maar ik... ik kan dit gewoon niet toelaten.’

Met een uitdruktingsloos gezicht keek hij haar zwijgend aan.

Ze koos voor alles of niets. ‘Om kort te gaan, Gabe, komt het hierop neer: jouw bedrijf betekent de dood voor dat van mij.’

Hij zette zijn ellebogen op tafel en drukte zijn vingertoppen tegen elkaar. Toen hij haar weer aankeek, was elk spootje vrolijkheid uit zijn ogen verdwenen. ‘In dat geval hebben we een probleem,’ zei hij ernstig.

Haar maag draaide zich om.

‘Want laat ik je iets vertellen, Marla.’

Zijn stem klonk zo zacht, dat ze zich naar voren moest buigen om te kunnen verstaan wat hij zei.

‘Ook bij mij komen mensen om de liefde te vieren, alleen dan aan de andere kant van het spectrum. De service die ik bied, mag dan misschien niet blij of feestelijk zijn, maar verder is die net zo belangrijk als die van jou. Belangrijker zelfs, denk ik eigenlijk.’

Elk woord droop van afkeer en zijn bedrieglijk zachte stem had een stalen kern. ‘Je hebt heel duidelijk gemaakt dat ik niet je ideale buurman ben en geloof me, ik zal mijn uiterste best doen om het effect dat ik op je heb zo klein mogelijk te houden.’

Met een honende blik schudde hij zijn hoofd en schoof zijn stoel naar achteren. In een paar passen was hij bij de deur, waar hij zich nog even omdraaide voor de genadeklap.

‘Maar vergis je niet. Of je het nu leuk vindt of niet, ik verzeker je dat mijn deuren over een paar weken opengaan.’